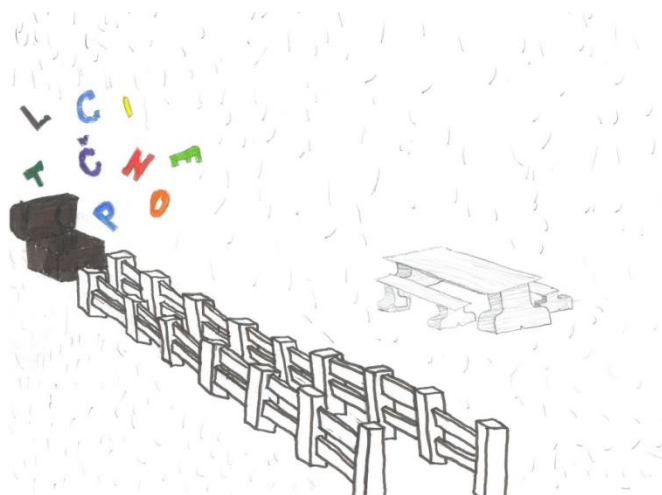

Šolski literarni zbornik

SKRINJICA BESED

Anže Rednak, 5. a

šolsko leto 2016/17

KO ...

Ko sonce posije na mene,
se vidi moč narave.

Ko hodim v šolo,
se naučim mnogo stvari.

Ko sonce posije na učiteljici,
sta najlepši na svetu.

Eva Zorec, 1. b

Mija Blažič, 1. a

PISMO SAPRAMŠKI

Draga miška. Če ti zmanjka lešnikov, vem za kraj, kjer jih je polno. Saj to je na sosedovem travniku. Tam je pet bogatih lesk. Pohiti, da ti veverice iz bližnjega gozda ne pojedjo vseh!

Lep pozdrav,
Lovro

Ina Marinič, 2. a

HIŠNE PODGANE

Hišne podgane so domači ljubljenci. Najprej so navadne podgane sterilizirali in jih privadili na kletko in družbo ljudi. Sedaj so podgane, ki že dolgo živijo v kletki in se privajajo na lastnike učijo mnogih trikov. Hišne podgane imajo različno barvo dlake. Nekatere pa so na pogled brez dlake. Imajo dolge, tanke repke, s katerimi si pomagajo pri plezanju. Vsaka vrsta podgan ima drugačno barvo oči. Če je podgana bela z rdečimi očmi pomeni, da v bližini ljudi lahko koga ugrizne. Z repom vred so dolge tudi do trideset centimetrov. Tehtajo okoli sedem gramov. Hranimo jih s hrano za male glodavce in z ostanki kosila. Ne smejo jesti nekaterega sadja in olupkov. Samica ima okoli pet mladičev, ki se skotijo goli in slepi. Pri mami se hranijo od dveh do štirih tednov. Živijo v veliki kletki v stanovanju, ker bi jih zunaj zeblo ali pa bi jim bilo vroče. Po značaju so zelo radovedni in igrivi. Rade se učijo trikov in raziskujejo okolje. Če v prostor vstopi neznana oseba, začnejo cviliti in praskati po steni.

Jedrt Poles, 3. b

NA IGRIŠČU

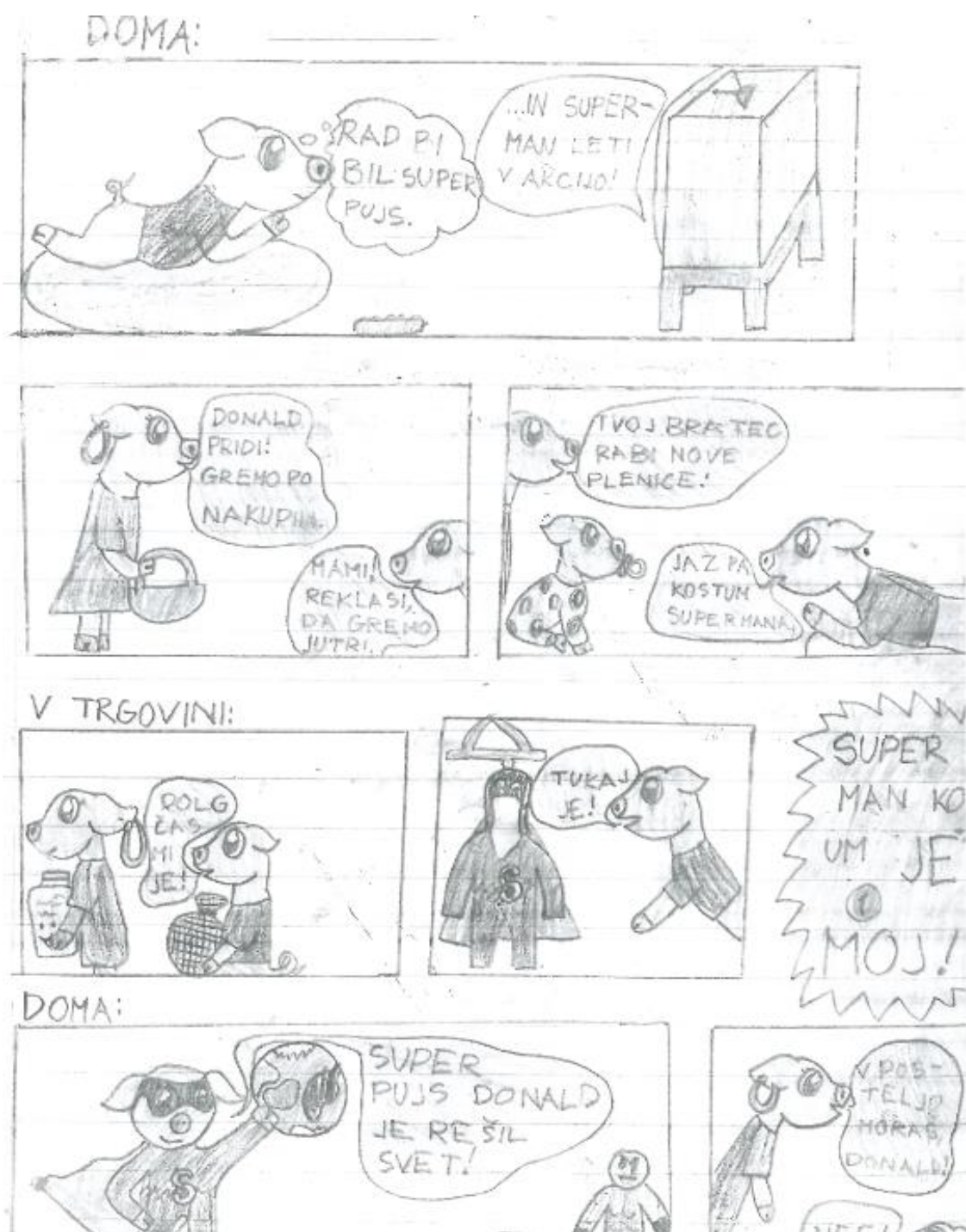
Nekega dne so Tim, Rok in Zoja skupaj odšli na otroško igrišče. Zoja je najprej šla na gugalnico, Rok in Tim pa sta šla v peskovnik. Nato so na igrišče prišli še trije otroci. S seboj so prinesli igrače. Rok, Zoja in Tim so se z njimi lahko tudi igrali. Rok si je sposodil lopatko in vedro. Tim je bil vesel, ker se je lahko igral z nogometno žogo. Zoja je splezala na lestev in opazovala igro otrok. Kar naenkrat je mimo nje priletelo otroško letalo. Preden so odšli, so zgradili peščeni grad. Zelo veseli so bili, da so se spoznali.

Ana Hudournik, 3. a

Kaja Cigale, 1. b

SUPER PUJS DONALD

Jedrt Poles, 3. b

INTERNETNI MAČEK

Nekoč je živel Internetni maček. Se sprašujete, zakaj mu je bilo tako ime? To boste izvedeli v tej pravljici.

Ko se je Jure po napornem šolskem dnevu vrnil domov, je pojedel kosilo in v roke vzel telefon. Če ne telefon, pa tablico, če ne tablice, pa računalnik, če ne računalnika, pa se je usedel pred televizijo. Nikoli se ni spomnil, da bi naredil domačo nalogo. Na žalost vsi otroci z ulice počnejo enako. Ko je za to slišal Internetni maček, je sklenil, da bo vsem vzel elektronske naprave. Nekega jutra so se otroci zbudili in ugotovili, da nikjer ne najdejo svojih elektronskih igráč. Zbrali so se na ulici in ugotovili, da vsem manjkajo elektronski predmeti. Zagledali so sledi, ki so vodile v park. Sklenili so, da jim bodo sledili. Prispeli so do velike hiše. Potrkali so in vstopili. Notri so zagledali črnega mačka. Razložili so mu, po kaj so prišli. Odvrnil jim je, da jim bo vse vrnil, ko bodo začeli opravljati domače naloge.

Blaž Boškič Podrzavnik, 4. b

Vid Boškič Podrzavnik, 7. b

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti, ki ti pomaga ko je najhuje. Prijatelj navadno sedi v isti klopi in gleda iste reči kot ti. Prijatelj se nikoli ne zmoti in ne reče besede, ki boli. Prijatelj je tisti, ki ostane, ko vse drugo zbeži. Prijatelj je tisti, ki nikoli na tebi ne preizkuša pesti. In končno pravi prijatelj je vedno tam, kamor si ne upaš sam.

Adin Jahić, 5. a

KO KOLESARJENJE POSTANE MUKA

Bil je lep poletni dan. Z družino smo se odločili, da dan izkoristimo za kolesarjenje. Afi in brat sta odšla v klet in pripravila kolesa. Z mambo pa sva poskrbeli za steklenice z vodo in čajem.

Pot nas je vodila do Topolšice. Peljali smo se mimo Velenjskega jezera, naselja Pesja in kmalu prispeli do Šoštanja. Bila sem že zelo utrujena, a nisem se vdala. Nikomur nisem povedala, da bi se najraje vrnila domov. Med potjo smo se malo ustavili, da si odpočijemo in se odžejamo. Mama me je spraševala, ali bom zmogla do cilja, jaz pa sem pogumno rekla da. Ko smo prispeli na cilj, sem pojedla sladoled. Še vedno sem bila zelo utrujena in bi najraje šla domov kar z avtobusom. Tega mi ne bi nihče dovolil, zato sem bila raje tiho in nadaljevala pot domov. Noge so me tako bolele, da bi najraje zajokala. Doma sem mami povedala, da je bilo zelo naporno, a nisem hotela povedati, dokler ni bil cilj dosežen.

Kolesarjenje do Topolšice je bilo zanimivo, a zame naporno. Bila sem ponosna nase, saj sem dosegla cilj in vem, da bi to danes storila zlahka.

Alja Novosad, 5. a

ČMRLJ

Živel je čmrlj, ki vlekel je vrv.
Šel je čez brv in se zadrl:
Pazi črv, požrla te bo postrv!
Nato pa je hitro čmrlj črva požrl,
se do sitega nažrl, potem pa umrl.

Alja Novosad, 5. a

Jedrť Poles, 3. b

VELENJSKI KNAPI

Iz velenjskega se rudnika nam prikažejo vsi,
krepki možje, knapi, kot noč črni so vsi.

Cel dan v rudniku kopajo,
da denar si prigarajo,
da pozimi nam je toplo in
da lahko se ga v kantini napijejo.

Naši knapi zelo pridni so,
saj za elektriko nam poskrbijo,
da se mi v topli vodi kopamo in
dačez leto ne zmrznemo.

V rudniku polno je premoga,
naši knapi ga nakopljejo in ga
v Šoštanjsko elektrarno prodajo.

Včasih rekli so, da šaht je super šiht,
danes pa to ne velja več, saj rudnika skoraj ni več.

Pija Krajnc, 5. a

Najle Kadyrova, 7. b

IZGUBLJENI V PARIZU

Med lanskimi poletnimi počitnicami smo z družinskim avtodomom potovali po Normandiji in si na koncu poti ogledali Pariz. Zvečer smo nameravali prespati v kampu, v središču mesta. Ravno ko smo pred avtodom postavili mizo in stole, smo nenadoma ugotovili, da mojega mlajšega brata ni. Takoj smo ga odšli iskat. Razdelili smo se tako, da sva s starejšim odšla po eni poti, starši pa po drugi.

In sredi iskanja sva tudi midva zavila v napačno smer in se izgubila. K sreči se je starejši brat spomnil, da sva sledila številkam parcel in končno prišla do naše parcele. Starša sta medtem že našla Izidorja. Čakalo nas je slastno kosilo. Tako se je končala naša iskalna pustolovščina.

Lenart Šonc, 5. b

Kaja Cigale, 1. b

MOJA DOGODIVŠČINA

Ko sem bil star štiri leta, sem za rojstni dan dobil kolo. Kolo je bilo črno z oranžnimi nalepkami, na krmilu je bil velik zvonec. Naslednji dan sem prosil dedija, če me pazi, da ne padem s kolesa. Prvi krog sem vozil čisto počasi, drugi krog še malo hitreje, tretji krog sem že vozil kot na dirki. Čez nekaj časa mi je zmanjkalo ravnotežja in sem padel. Takoj sem vstal in se vozil naprej. Padal sem, dedi pa me je pobiral s tal.

Naslednji dan sem vozil že brez padcev. Mislim sem in si rekel, da vozim že tako hitro, da me nihče ne more več ujeti. Zavil sem na cesto in se spustil po hribu navzdol. Nisem vedel, kako se ustaviti, zato sem skočil s kolesa. Na srečo sem pristal v travi, kolo pa v ograji. Dedi mi je moral krmilo priviti nazaj na kolo. Po dveh urah sem vozil kolo skoraj z eno roko. Sedaj vem, da moram po cesti voziti v spremstvu in s čelado na glavi.

Teo Ivančič, 5. b

KAKO JE KRJAVELJ KOZO ODVADIL JESTI SOSEDOVO DETELJO

Krjavelj je nekega dne šel po mestu. Šel je tudi mimo svoje priljubljene gostilne in skozi okno je videl svoje tovariše, ki so se sila dolgočasili. Krjavelj, pripravljen da jim spet popestri popoldne, veselo vstopi. Ljudje so se ga zelo razveselili. Krčmar je rekel, da čas tako počasi mineva, da so že mislili, da se je ustavil. »Daj, pripoveduj nam recimo o svoji kozi.«

»Prav,« je rekel Krjavelj in se s komolci naslonil na mizo. »Nekoč sem opazil kozo, da je šla že desetič tisti dan k sosеду v deteljo.« »To zgodbo si nam že povedal,« so zavpili gosti. »Če bi bolje poslušali, bi že vedeli, zakaj se gre. Takrat je šla koza v zelje, zdaj pa v deteljo,« je že malce bolj razburljivo dejal Krjavelj. »No takole je šlo: jaz sem ravno prišel iz drvarnice, ko vidim, da koze že spet ni na travniku. Nakar čez nekaj časa zaslišim glasno cmokanje: mlejsk, mljask, mljisk, cmoček ... Pogledal sem izza vogala in videl svojo kozo, kako zelo pridno mljaska deteljo in se ozira proti meni. Bil sem tako razjarjen, da sem takoj začel razmišljati, kako jo spraviti stran.« In Krjavelj je naredil velik požirek. Ostali so se spraševali, kaj bo zdaj. »No, takole. Razmišljal sem in premišljeval, pa sem se odločil, da ji bom na palico privezal deteljo in bo tako vedno šla za mano. Nekaj časa je delovalo, potem pa je spet začela s svojim mljaskanjem. Odločil sem se, da bom vrh hiše zravnal streho in naredil pašnik detelje. In res, koza je nekaj časa bila tam zgoraj, vendar je kmalu našla desko in skakala s strehe na sosedov vrt. Tokrat sem ji rekel: veš kaj, tudi če koza je njegovo deteljo, bo škoda zanj, ne pa zame.«

Lara Govek, 6. a

Miha Lamot, 6. a

KRALJESTVO ŽIVALI

Vstopimo v kraljestvo živali,
tu so mačke, ribe,
ptice in metulji,
v ribniku pa majhne račke.

Pojdimo v savano,
tu je živali, svet mali!
Žirafe, krokodil, sloni,
najpomembnejši pa lev, kralj živali.

Napotimo se v džunglo,
tu živijo opice,
papige po zraku letijo,
ne najdemo pa moje jopice.

Ko vstopimo v mesto,
tu so vsi naši hrčki,
muce in domače ptice
in moj pes ob sladoledni lučki.

Lajla Suljić, 6. a

Kaja Cigale, 1. b

ŠE VEDNO V ŠALEKU

Ko zmaj prileti,
cela vas zagori,
ampak grad še vedno stoji.

Ko zmaj prileti,
ljudje začnejo kričati,
aaa gori, gori.

Grad pa še vedno stoji,
in se zmaju smeji.

Katrina Pavšek 7. a

Nina Meško, 7. a

ZATRESKAN SEM DO UŠES

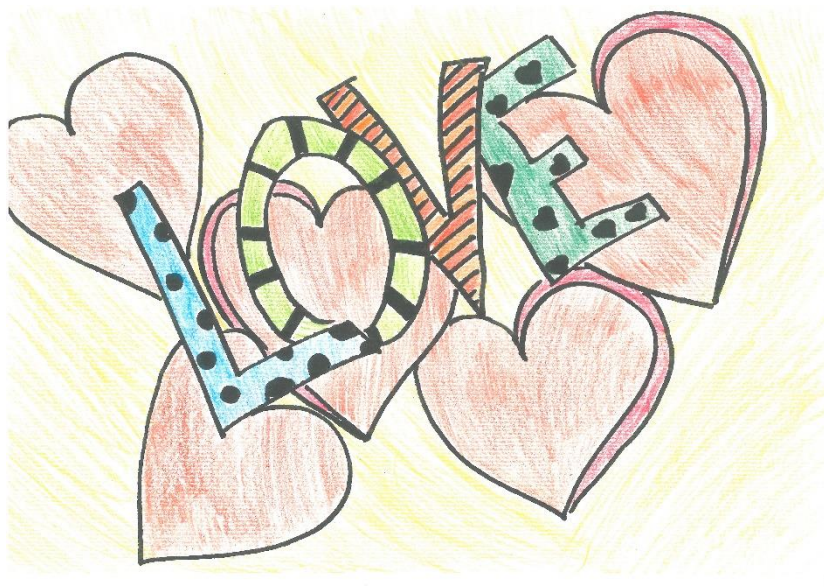
V naš razred je prišla nova punca,
bila je lepa kakor pomladna lunca.

Imela je lepe modre oči,
v njo smo bili zatreskani vsi.

A ona je imela rada nogometaša Jana,
v srcu se mi je naredila velika rana.

Rekel sem si: saj bo kdaj prišla prava,
punca, ki bo svoje srce samo meni dala.

Eva Rak, 7. a

Tinkara Miklavžin, 7. a

KUL-TURA JE PRI NAS DOMA OTVORITEV ŠOLSKE KOLESARNICE

S KOLESOM V SVET

Imam kolo, ki je modro
kot nebo.
Je hitro in varno,
mi z njim je zabavno.
Se nanj zavihtim in
v svet oddrvim.

Kristijan Križan, 6. b

S KOLESOM V SVET

Moje kolo je rdeče,
pelje me v svet poln sreče.
Tam vidim veliko ljudi,
med njimi si tudi ti.
Skupaj hitiva na sladoled.
Medtem prepodiva golobov pet.

Semafor nama pokaže rdečo luč,
če greva čez, bova fuč.
Ker se prometnih pravil drživa,
kepico sladoleda gratis dobiva.

Neža Kasesnik, 6. b

S KOLESOM V ŠOLO

Moje kolo se sveti kot zlato,
moje kolo je hitro zelo,
moje kolo je kot modro nebo.

Popelje me čez goro naravnost v šolo.
V šoli opravil sem izpit,
da lahko sem varen in fit.

Ana Dobnik, 6. b

S KOLESOM V ŠOLO

Lepo jutro se prebuja, ko kolo
me moje vabi, pelje me v mesto,
kjer promet je res na tesno.

Mimo semaforjev švigam, in
pred zebro se ustavim, mimo
pešce zdaj spustim in v
drn spet zdrvim.

In že pripeljem se pred šolo,
kjer šolarji smo zbrani, saj
bomo kmalu novo snov
spoznali.

Tia Muratović, 6. b

S KOLESOM V SVET

Kolesarnica mala,
kolesa velika,
ko vsedeš se nanj,
se hitro premika.
Gonim pedala,
grem hitro, hitreje,
srček mi bije vedno močnejše.
Kamnine, strmine,
zelene doline,
ko prideš na cilj,
utrujenost mine.

Ena Tabaković, 6. b

MOJE KOLO RDEČE

Kolo, kolo moje rdeče,
lahko postane konj ali sani leteče,
z njim zapeljem se v svet,
v svet k pravljam živeti.
Ko tema pride na nebo,
spet sedem na kolo.
Kolo, kolo moje rdeče,
noč je zvezde so žareče,
še ponoči sanjam svoje kolo rdeče.

Neja Popržen, 6. b

LITERARNI NATEČAJ EVROPA V ŠOLI

»Svet, v katerem želim živeti«

MARIONETE

Živimo v posebnih časih.
Ograjujemo razum in ideje.
Gradimo stavbe
z enakimi pročelji.

Gradimo dan v znamenju aktualnosti.
Živimo dan za dnem,
brez razmisleka o tistem svetu.

Tisti, ki ga obdaja umazan dim iz tovarn.
Tisti, kjer ni ptičjega petja
in vonja po cvetnem prahu.
Tisti, kjer ni otroštva
in vse mineva tako hitro in žalostno.

Velikokrat se vprašam,
kje ta svet sploh je.
Ta svet je tu, med nami ...
na sosednji ulici, v prijatelju,
morda tudi v nas.

Sedimo za TV-sprejemniki
in gledamo tisti svet,
pa nič ne ukrenemo.

Mi smo lutke brezčasnega minevanja ...
Živimo na vajetih.
Upravljajo nas tisti s kravatami.

Z nami manipulirajo
in igrajo igro življenja ujetih v držala lutk,
mi smo žive lutke.

Iztrgajmo se iz držala
in igravimo svojo (gledališko) igro;
naj si bo to drama ali komedija.

Družbe ne moremo spremeniti,
lahko pa spremenimo prostor, v katerem živimo.

Ohranjajmo vrednote in enakopravnost.
Dajmo čas drugačnosti, da zacveti ...
Zgradimo most med dvema svetovoma,
povežimo načela ...

Bruno Šonc, 7. a

Lea Ferenc, 8. b

SKUPAJ ZA VSE LJUDI

Življenje je lahko dobro, pa tudi slabo. V današnjem svetu se ljudje delimo na dvoje: revne in bogate. Razlike so ogromne in očitne, vendar to ni prav. Otroci in odrasli vidimo dva svetova: slab, s trni prekrit svet, ter dober in z ljubeznijo obdan svet. Seveda bi vsi želeli živeti v dobrem in z ljubeznijo obdanem svetu. Vendar težko izbiramo, v katerem svetu bomo živeli, lahko pa pripomoremo k temu, da izboljšamo oba svetova.

Lahko pomagamo revnim in brezdomcem, lahko pomagamo nikogaršnjim živalim, lahko obvarujemo naravo. Vse to bi lahko storili, ampak marsikdo ne stori ničesar. Peščica posameznikov je pripravljena pomagati drugim. Stopiti bi morali vsi skupaj in pomagati izboljšati ta naš svet.

Otroci premraženi sedijo ob žičnati ograji in se v solzah sprašujejo, zakaj je takšna usoda namenjena prav njim. Zakaj morajo zaradi vojne trpeti prav oni? To se dogaja samo zaradi pohlepnihi ljudi. Zelo malo ljudi je zmožno uniči ves svet. Zakaj pa ne moremo preostali ljudje stopiti skupaj in izboljšati svet? Skrb samo zase nas ne bo pripeljala nikamor. Vsakemu se lahko zgodi, da bo kdaj na mestu revnih, lačnih in brezdomnih ljudi. A s skupnimi močmi lahko poskrbimo, da se to ne zgodi in dogaja nikomur.

Razlike med revnimi in bogatimi so preveč očitne. Na primer v šoli in vrtcu ljudje že po oblačilih sklepajo ali je otrok bogatih ali manj bogatih staršev. Ampak obleka še ne naredi človeka! Otroci manj bogatih staršev je lahko veliko bolj prijazen in bolj dobrosrčen kot tisti, ki ima vsega preveč. Vsi bi morali imeti enako, potem ne bi prihajalo do vojn in trenj med ljudmi. Ni prav, da na eni strani sveta otrok joče, ker nima hrane in doma, kjer bi se počutil varnega. Spet na drugi strani sveta pa otroci bogatih staršev ne ve, kaj vse bi si še kupil in se zaradi vsega razkošja ne zaveda, kako je živeti v pomanjkanju. Otroci, ki nimajo dovolj denarja za šolanje so zelo nesrečni. Otroci, ki hodijo v šolo in samo tarnajo, kako je šola dolgočasna, se sploh ne zavedajo, kako je, če se nimaš možnosti izobraževanja.

Če zdaj ni pravi čas, da stopimo skupaj in pomagamo ljudem, živalim in naravi, potem ne bo nikoli. Saj se ravno v tem času dogaja največ grozodejstev in največ ljudi ostaja brez domov. In ravno zdaj se ta dva svetova najbolj razlikujeta. Vsak lahko stori nekaj v dobro svojega pa tudi drugega sveta. Stopimo skupaj in si pomagajmo, da bomo lahko vsi srečni in zadovoljni. Saj ti lahko sreča in nasmech drugega pomenita največ na svetu. Vsega ne morejo storiti samo starši, tudi otroci lahko pomagamo drug drugemu. Pomagajmo si med seboj in prepričana sem, da bomo bolj srečni in zadovoljni.

Eva Rak, 7. a

NOSTALGIJA

Pred mnogimi leti bil je lepši svet.

Ni bilo televizije in telefonov,
od katerih si čisto prevzet.

Otroci so po pouku na travniku se igrali,
starši pa v naslonjaču časopise brali.

Takrat bil je lepši svet kot zdaj.

S tovarn dim se kar vali,
v smetnjakih hrane še za tri vasi.
Otroci po pouku v sobo odhitijo,
igrice igrajo in se ne učijo.

Rada bi zavrtela čas nazaj.
Po pouku bi se na travniku igrala,
čez čas se z vlakom v srednjo šolo zapeljala.
Zdaj po cestah kolone avtomobilov se valijo,
človeška pljuča pa v izpušnih plinih se dušijo.

Tinkara Miklavžin, 7. a

(NE)ENAKOST MED ENAKIMI

Svet se je od konca II. svetovne vojne spremenil; skoraj povsod po svetu vladata strah in kaos. Medtem ko nekateri živijo v izobilju, imajo denarja toliko, da še sami ne vedo kaj bi z njim, v svojem življenju jim je mar le za materialne dobrine in nimajo posluha za ostale ljudi, se na drugi, pozabljeni, zanemarjeni, od sveta odrezani strani iz dneva v dan borijo za svoja življenja.

Nikoli ne vedo, ali bodo naslednji dan sploh kaj jedli. Nikoli ne vedo, ali se bodo njihovi ljubljene sploh še vrnil. Ali je to življenje? Ali si to res zaslužijo? In takih ljudi je po svetu na milijone, od afriških držav, kjer se nad ljudmi vsak dan izživljajo, pa vse tja do beguncev. Povsod so. Živijo z nami. Veliko jih misli, da sta Evropa in Amerika obljubljeni deželi. Pa še zdaleč ni tako. Kamor koli se človek obrne, je samo nasilje.

Ljudje niso pripravljeni pomagati beguncem. Sploh ne vemo, kaj vse so izgubili. Le stežka so zapustili svoje domove in odšli na tvegano in dolgo pot. Na tisoče jih je pri tem izgubilo življenje. Namesto da bi jim pomagali, jih mi le še bolj ovijamo v bodečo žico. In ko se bomo zavedali, kaj smo naredili, se jim bo žica že zarila do srca. Takrat jim ne bo več pomoči. Si res tega želimo? Kaj vse se mora pripetiti nam, da bomo končno razumeli? Zakaj smo tako brezčutni in hladni do njih? Saj so oni prav tako ljudje. Takšni so kot mi. Zavračamo jih zaradi barve kože in se spakujemo nad njihovo vero ter kulturo. To ni življenje. Vsak človek si zasluži enake pravice. Ali bomo vsi revni, ali pa vsi bogati.

Na tem svetu je le ena resnica; bogati vladajo, revni služijo. Tako je že od nekdaj. Edino vprašanje pa je, ali se bo to kdaj sploh spremenilo.

V kakšnem svetu, pa si sploh želim živeti? V kakšnem svetu, si mi vsi želimo živeti? Verjetno v takšnem brez vojne, nasilja, umorov in nepravčnosti. Vendar to so le sanje, odete v meglico in pogosto neuresničljive. Morda pa nekoč, čez 1000 let, bodo ljudje stopili skupaj. Morda takrat ne bodo mislili le nase in bodo pripravljeni pomagati ljudem v stiski. Vsak od nas se lahko jutri znajde na njihovem mestu.

Iza Šerc, 7. a

SVET, V KATEREM ŽELIM ŽIVETI

Krog je popoln. Je neskončen in se nikoli ne konča. Tako kot naš planet Zemlja. Naš dom je okrogel, torej je popoln.

Pa je res tako? Ko se otrok rodi, je kot majhna štručka kruha, ki daje upanje. Otrok si v svojem otroštvu oblikuje lep prijazen svet brez ostrih robov. Ko se začne spreminjati v najstnika, se že sreča z odločilnimi trenutki svojega življenja. Otrok oziroma najstnik začne spoznavati svet z vedno bolj ostrimi potezami. Okrogel svet se začne spreminjati v labirint preizkušnje. Ljudje v tem labirintu spoznajo ljudi z različnimi karakterji. Nekateri vidijo sebe v zrcalu prihodnosti. To so redki primeri. V nobenem primeru ne bi pomagali sočloveku, če si ta želi postati tak kot oni. V teh ljudeh nastane nezaupanje. Spet drugi so taki, ki iščejo svojo korist v drugih. Glavna vrlina, ki jo pa spoznaš v tem obdobju, je pretvarjanje. Na svetu se skoraj vsi pretvarjamo. Tisti, ki se ne, jih imamo za čudake. Obstaja pa tudi ogromno ljudi, ki se prilagajajo družbi in jadrajo z ugodnim vetrom. Taki ljudje imajo več obrazov.

V odraščanju potrebuje otrok ogromno odkritih pogovorov s starši. Z mamo in očetom. Pogovor mora biti temeljni steber te dobe odraščanja. Otrok mora zaupati svoje skrbi, najpogosteje svojim staršem, pa tudi če se jima zdijo otročji oziroma nepomembni. Otroku nekoliko olajša breme, če ga komu zaupa.

Če se otrok v tem obdobju ne pogovarja, se mu bo to poznalo vse življenje. Imel bo občutek, da ga nihče ne razume. To lahko privede do hudih posledic. Ko otroci odrastejo, si želijo doseči, kar so si kot otroci želeli.

Tisti, ki pa imajo vse, kar hočejo, se zastрупijo z najmogočnejšim strupom na svetu: to je pohlep. Ljudi spravlja v umazane posle ter vojne, v katerih se pohlepni ljudje igrajo s človeškimi življenji. Človek je v vojni hujši od živali. Živali se med seboj pobijajo zaradi obrambe in hrane, nekateri ljudje pa zaradi golega užitka. To niso živali, niso ljudje, ampak pošasti. Ko begunci bežijo iz vojnih območij, so prepuščeni sami sebi in nimajo osnovnih pogojev za življenje, otroci pa pogojev za odraščanje v mirnem in ljubečem družinskem okolju. Oropanega otroštva se nikoli kasneje ne bo dalo nadomestiti.

Da otrok odraste v odgovornega odraslega, se je potrebno že v družini veliko pogovarjati in imeti veliko medsebojnega razumevanja. Tega imam v naši družini veliko. Želim si, da bi bilo povsod tako in da bi tudi mene in vsakega posameznika v družbi razumeli, spoštovali in sprejeli takšnega, kot je.

Miha Jevšenak, 7. b

POPOTNIK V ČASU

Prelepa prihodnost, ne bodi meni surova. To je verz iz neke pesmi. Ko smo sredi enaindvajsetega stoletja izumili časovni stroj, sem bil jaz prvi, ki ga je preizkusil. Tako sem vedel, da nikomur ni mar zame. Dali so me v kabino in me trdno zaprli. Nato so v računalnik vtipkali ukaze in me poslali v 23. st. Ko sem prispel, sem izstopil na časovni postaji, kamor pridejo vsi časovni popotniki. Dobil sem zemljevid in odšel v mesto.

Na ulici ni bilo niti enega drevesa, povsod so stali stroji podobni drevesom. Ali si predstavljate, da bi morali plačati 10 evrov za dva decilitra čistega zraka. Da, čisti zrak so podajali za denar. Če nisi bil milijonar, si moral nositi masko. Lahko si jo dobil na najbližji turistični točki. Če je nisi nosil, si si tako umazal pljuča, kot da bi kadil več let. Saj drugače sploh ni šlo. Povsod so bili leteči avtomobili in lebdeče deske za otroke. Porabili so toliko goriva, da sem se spraševal, kje so ga toliko dobili. Bolje se je godilo tistim, ki so imeli leteče avtomobile kakor tistim, ki so imeli navadne. Na cestah je bila nepopisna gneča. Na stotine tovarn, premogovnikov in črpalšč nafte je bilo vse naokrog. Nikoli ne bom izvedel, kako so pridobivali toliko nafte, saj naj bi bil to omejen vir energije. Najbolj pa me je presenetilo to, da nihče ni hodil peš ali s kolesom. Vsak je imel svoj avto, zato ni bilo letal, avtobusov ali drugega prometa. Samo avtomobili in deske, kdaj pa kdaj tudi kakšen motor. Ko sem prišel k morju, je bilo vse v plastičnih vrečkah, pločevinkah in ostalih smeteh, ki so jih ljudje vrgli v morje. Nato sem šel še v sosednje mesto. Bil sem zgrožen. Tam je bilo vse drugače. Niti enega avtomobila ni bilo in ljudje so živeli v šotorih, pili onesnaženo vodo in jedli pokvarjeno hrano. Čisto drugačen svet. Nisem hotel preživeti konca svojih dni v takem okolju.

Ko sem se vrnil in to povedal svojim prijateljem, so bili zgroženi. Vsi smo se strinjali, da svet v prihodnosti ne sme biti takšen. Dogovorili smo se, da bomo šli na radio, na televizijo in organizirali protest ali čistilno akcijo. Četrtri Povsod bomo nalepili letake in zbirali podpise. Šli bomo na inštitut in predstavili odkritja. Seveda bom priložil fotografije, saj brez njih ne gre. Zmenili smo se da se dobimo ob sedmih zvečer. Vsi so odšli, jaz pa sem ostal sam, prepuščen svojim mislim. Kako se je sploh lahko zgodilo kaj takega? Kdaj so ljudje nehali skrbeti za okolje in ga varovati? Zakaj države niso ničesar ukrenile? Kako so lahko na eni strani vsi imeli leteče avtomobile na drugi si pa še navadnega niso mogli privoščiti? Zakaj so vsa drevesa izginila in namesto njih stojijo stroji (ki, po pravici povedano, sploh niso podobni drevesom)? Porajala so se mi vprašanja, na katera nisem znal odgovoriti. Najbolj me je presenetilo to, da so se mi vsi smejali in kazali name s prstom, ker sem hodil peš. Videti so bili zelo zadovoljni. Kar nisem mogel verjeti, kako so lahko taki, ko pa je njihov svet uničen.

Tako sem razmišljal več ur, a odgovorov nisem našel. Minil je dan, preden so se moji prijatelji vrnili in povedali, da niso uspeli nikogar prepričati. Razumeli smo, da ljudje niso nič naredili in svet je postal, kakšnega smo videli.

Nayle Kadyrova, 7. b

LITERARNI NATEČAJ NAJ PESEM POVE

»Živalske pesmi«

ČUDNE ŽIVALI

Zajček teče kar za tri,
le kam se mu mudi?

Kje je muha tako suha,
kje je ježek sladkosnedež,
ki najraje jabolka ima?

Ptica črve lovi,
njej nikoli dolgčas ni.

Lisica je tatica, kokoši rada ima.
Medtem ko kmet jih išče,
se ona z njimi sladka.

Volk pod drevesom spi,
njemu do lova nikoli ni.

Polž veselo hiti,
kot da na olimpijskih igrah tekel bi.

Okoli tebe se dogaja toliko čudnih stvari,
da si na koncu čuden še ti.

Katarina Špital, 7. b

KAJ KDO JE?

Prišel je slon,
pojedel je bonbon.

Bil je vesel in
cel dan je pel.

Prišel je črv,
ki zemljo rad je trl.
Prišel je sršen,
jedel je dren.

Prišla je lisica,
naročila je pico
in kot prava tatica
ukradla pšenico.

Bila je riba,
ki imela je dva hriba,
jedla je mrčes,
ki ga je imela že vrh glave čez.

Bila je opica,
odbijala se je kot skokica.
Jedla je banane,
obuvala si je sandale.

Prišla je oseba,
ki je bila bleda.
Od vseh čudnih živali
v njeni glavi je vladala zmeda.

Andrej Batič, 7. b

LOV ZA JAGUARJEM

Tam iz grmovja ena glava moli,
z madeži na glavi ostrih oči.
Kožuh je zelo privlačen,
nikar ga ne božaj,
ker zgleda lačen.

Čez čas spet našel sem sledi,
ki vodile so do vasi.
V hipu sem tja prišel,
vendar zveri nisem našel.
Zadnja sled me je do kurnika peljala,
tam pesem tišine je igrala.

Naslednje jutro prebudi me misel,
danes ga dobim.
Prehodil sem že vse vasi,
a jaguarja nikjer več ni.
Zanj me skrbi,
ker eden zadnjih na svetu še živi.

Ajdin Kadrić, 7. a

PERLA

Naša mala psička Perla
je nagajiva in ubogljiva.
Rada kakšno stvar ušpiči,
a se ne opraviči.

Danes eno leto je že stara,
zdaj pomaga, ne nagaja.
Včasih rada še ugrizne,
a v šali nič ne pregrizne.

Trenirali bova še naprej,
saj na tekmovanje greva slej ko prej.
Včasih vrh glave jo imam,
čeprav nadvse rada jo imam.

Klara Vodovnik, 6. b

ČUDNE ŽIVALI

Zajček skače cele dneve,
da preskočil bi ovinke leve.

Žaba pa cel dan čepi,
tu in tam v zrak zleti.

Kača leze od drevesu,
skriti se želi v lesu.

Nad njimi leta muha:
Le kaj se tam doli kuha?

Živali obnašajo se čudno,
spremljati jih morem budno.

Kje so mravlja, pajek, miš?
Bo ter krtek, ali spiš?

Glej tam trava se premika,
zame zabava se naslika.
Zdaj se pleše in se poje,
muren svira vse po svoje.

Nastala prava je zmešnjava,
od te pesmice me boli glava.

Nina Pušnik, 7.b

ZVITE MIŠKE

Hočeš, nočeš, moraš

zlobno miško uloviti.

A kako?

Miška zvita kot lisica,

mišelovko skrila.

V rdečo haljo se zavila

in lastnika prepodila.

Te zvite male miške

niso prav prijazne.

Vedno najdejo rešitev

in pobegnejo prav čas še.

Špela Dobaj, 7. a

MARATON POEZIJE

Državno tekmovanje spletnega pisanja poezije

HARMONIJA

Negujmo odnose,
ohranimo vrednote.

Ciljem sledimo,
mostove gradimo,
zidove podrimo.

Sanje lovimo,
v mrežah različnih kultur
drug z drugim (za)živimo.

Bruno Šonc, 7. a

PRIMA BALERINA

Prijateljica Nina
želi postati balerina.
Ko glasba zaigra,
se dvigne do neba.

Vsak dan ob tretji uri,
ko zasliši zvonec v uri,
se hitro uredi
in na baletni trening odhiti.

Če v predstavi glavno vlogo bo dobila,
se ji želja bo izpolnila.

Na treningu na prstih se vrti,
pot ji s čela teče,
naprej, naprej si reče.
Nina močno se je trudila,
na koncu vse tekmice je prekosila
in za nagrado glavno vlogo dobila.

Tinkara Miklavžin, 7. a

LITERARNI NATEČAJ DRUŠTVA NAŠA ZEMLJA

»Moja domovina – gozdovi – les, naravno bogastvo in
prihodnost moje domovine«

MAGIČNI KRAJ

Gozd ni le kup dreves.

Gozd je magični kraj,
ki nas popelje v raj.

Žarki z listi se igrajo,
ko drevesa šepetajo.
ko ptice žvrgolijo in listje šelesti,
v meni se radost prebudi.

In zdaj poslušajte vsi,
nikar ne sekajte gozdov!
Če sem doma ali v tujini,
me že misel nanje pomiri.

Pia Čretnik, 8. b

GOZD IN SRNA

Se ti je že kdaj zgodilo, da si se sprehajal po gozdu in pod tvojimi nogami je šumelo listje. Nežna sapica se je dotaknila tvojih lic, zavila za ušesi ter v nosu je bilo čutiti prijeten vonj po gozdni prsti. V bližini si slišal šumenje studenca, v katerem so regljale žabe. Njihovo regljanje se je premešalo s petjem ptic in z drugimi zvoki različnih gozdnih živali. Pot te je vodila do majhne jase, na katero so sijali sončni žarki. Ulegel si se v travo, na mehak gozdni mah, zaprl oči ter pustil, da ti sonce sije na obraz. Ko si odprl oči, si zagledal pred sabo srno. Počasi si se dvignil, utrgal šop trave in jo ponudil srni. Previdno se je približala in ti z roke pojedla nekaj travnih bilk. Nato se je obrnila in odšla nazaj v gozd. No, ali se ti je že kdaj pripetilo kaj podobnega? Zagotovo se ti ni, če se ti pa je že, se sploh zavedaš, kakšno srečo imaš? Naj ti opišem, kako je videti gozd s srninimi očmi.

Srna je sladko spala pod starim borom. Ko je odprla oči, so sončni žarki obsijali čebelo, ki je ravno priletela na regratov cvet. Počasi se je dvignila na noge. Ozrla se je okoli sebe, a ni videla nič drugega kot drevesa in sončne žarke, ki si utirajo pot med vejami. Srna je naredila korak ali dva, da si je pretegnila ude. Nato pa se je obrnila v smer, od koder je slišala šumenje vode. Prispela je do majhnega studenca, se nagnila in potešila žejo. V ustih je začutila osvežujočo hladno vodo. Ta studenec je izviral v gorah, tekel skozi gozd in se izlil v večjo reko. Voda ji je zelo prijala, zato jo je še malo popila. Odžejala se je in pot nadaljevala v smeri toka proti majhni jasi, porasli z nežno travo. Ob pogledu na hrano je kar odskakljala do jase. Spustila je glavo in zagrizla v travo. Bila je lačna. Sonce je pripekalo, zato se je umaknila v senco dreves. Pod sabo je začutila nekaj mehkega. Videla je gozdni mah in na njem je ležal želod. Nameravala ga je pojesti, vendar jo je zmotilo čivkanje. Ozrla se je v smeri zvoka in nad sabo zagledala gnezdo. V njem sta čepela dva puhasta mladička sinice. Njuna mama se je ravno vrnila s črvom v kljunu. Potisnila ga je enemu v kljun in spet odletela, da prinese hrano drugemu. Srna se je nasmehnila in se spet posvetila želodu. Vendar ob želodu je čepela siva veverica in ko je zagledala svojo teknico, je želod vtaknila v gobec ter se urno povzpela na bližnje drevo. Srna se ni več menila zanjo, saj je ob poti zagledala grm z robidami. Približevala se mu je, a je od strahu skoraj padla vznak. Pred njo je stal velik rjavi medved, ki pa si je tudi zaželel robid. Naredila je nekaj korakov nazaj, se obrnila in odvihrala proč, kolikor so jo nesle noge. Utrujena in prestrašena se je ustavila in pred sabo zagledala pusta tla, polna žagovine in sledi kolesnic. Na tleh so bila zložena debela drevesa. Drevesa, ki jih je zjutraj občudovala, so bila požagana. Prostor, kjer se je zjutraj zbudila, je bil pust in popolnoma spremenjen. Vsa prepadena ni vedela, kaj naj stori. Izza

gradbenega stroja se je prikazal možakar in zaklical svojim sodelavcem: »Poglejte, srna!« Zatim je eden izmed njih na plano potegnil lovsko puško in tiho rekel: »Ustrelil jo bom zaradi mesa in krzna.« Počasi in natančno je meril vanjo. Počilo je. Vonj po smodniku jim je dražil nosnice. Srna je odskočila in strelec je le za las zgrešil. Urno se je pognala nazaj v gozd. Lovec je med drevesi ni več videl. Zdaj se tudi medveda ni več bala. Hrup strojev se je oddaljeval, srna se je vsa zadihana ustavila. Gozdu še nikoli ni bila tako hvaležna. Pretresena se je zleknila pod drevo in tiho zajokala.

Srni je uspelo ubežati smrti. A kaj, ko je gozda vedno manj in kaj kmalu bo izginil. Gozd je veliko več kot le kup lesa. Celoten ekosistem je odvisen od njega in če ga ne bomo ohranili, bo večina živalskih vrst izumrla. Tudi ljudje bomo izgubili pomemben del življenjskega okolja, saj so gozdovi pljuča našega planeta. Še lahko obrnemo svet na bolje, če si bomo le upali narediti korak naprej.

Vid Boškič Podrzavnik, 7. b

NAŠI GOZDOVI

Veliki, večji, največji,
vsi šumeči in šelesteči.
V barvah vsak dan pojoči
in k nebesom vpijoči.

Po njih bi plezala, ko veverice
in videla bi ptice.

Le kaj je to?
Naši lepi slovenski gozdovi.

Špela Dobaj, 7. a

POSEBEN KRAJ

Vedno znova vračam se na tisti kraj.
moj, v skrivnost ovit pravljичni raj.
Tam smo le jaz in visoka drevesa,
to so moja večna nebesa.

Najljubša je moja terapija,
ko z gozdom se združi moja domišljija.
Tedaj ponese me v drugačen svet,
z naravo, harmonijo ves prežet.

Na tem kraju, v mojem raju,
se vedno ponavlja zgodovina –
slovenski gozd je moja domovina.

Nina Pušnik, 7. b

SPOMIN NA MOJ GOZD

Komaj sem se rodila,
že sem lepote našega gozda čutila.

Odkrivala sem svet narave,
brez skrbi ta prave.

A dolgo ni bilo tako,
dim zatrl je lepoto vso.

Od gozda ni ostalo nič,
njegovo pesem zdaj nosi ptič.

Eva Rak, 7. a

ZGODBA O LIPI

Prvo sonce se razlilo je čez nebo,
in pobožalo listje dreves mehko.
Le stara lipa, osamljena ždi,
kot da ji do življenja več ni.

A dolgo ni trajalo sonca veselje,
saj temni oblaki so razlili se po dolini,
pokrili so sinjega neba pročelje,
v zraku nastal je vonj po tišini.

Ko veter je močno zavel
in svojo pesem je odpel,
žalostno lipo je porinil na tla,
da se stresla je zemlja vsa.

Mehak mah zajel je lipo vso
in v brezup potegnil jo.
Le ptice pojejo lipino zgodbo,
ki obsojena je bila na smrtno obsodbo.

Mogoče se je lipa res v smrt ovila,
toda njena zgodba,
se v naših srcih nikoli ne bo pozabila.

Iza Šerc, 7. a

LITERARNI NATEČAJ ŽUPANČIČEVA FRULICA

»Državljanstvo sveta«

DRŽAVLJANSTVO

Ko hodim po ulicah mest
in prečkam križišče glavnih cest,
v bližnjem parku zagledam skupino ljudi,
ki na mokri klopi tiho ihti.

Na starem kosu papirja
se s črno barvo lesketa
obupana prošnja
do državljanstva lastnega.

Mnogim je čisto vseeno
za njihovo življenje izgubljeno,
saj nam se samoumevno zdi,
da potni list v žepu naše bunde ždi.

Ti ljudje so pretrpeli,
kar nikoli ne bi smeli,
iščejo tu boljše življenje zase,
ker mislili so, da tu svoboda rase.

Mnogi se brezčutno ne zavedajo,
da so ljudje pred vojno pribežali,
da bi se soncu svobode nasmejali.

Iza Šerc, 7. a

MEGLA

... razlila se je čez pečino
in zadala neznosno bolečino
vsem nedolžnim dušam tam za žico,
ki doživljajo hudo krivico.

Megla niso kapljice in rosa,
je le človeška roka, noga bosa.
Skozi bodeče žice roke držijo
in se za svoje življenje borijo.

To, da varen dom dobijo,
je vse, kar si želijo.
Pomagajmo jim znova zaživeti,
naj že končno nehajo trpeti!

Naj to sporočilo potuje naprej,
čez vodo in tla brez mej,
saj tako bo doseglo srca,
čisto vsa iz vsega srca.

Iza Šerc, 7. a

SKLENJENE ROKE

Vedno znova, ko se prvi žarek zbudi,
v meni nova vesela misel tli.
Vsak nov dan veselja poln je.
Takoj se zavem,
da to ni zaman.

Kako lepo je,
ker na svetu je še nekaj ljudi
in v njih dobro ždi.
Kako toplo je,
ko greš mimo nekoga,
ki ti skromen nasmeh podari.

Močan stisk roke,
iskren pogled v oči dobroto seje,
krog sklenjenih rok zaživi
in prežene meglice slabih dni.

Postanimo, bodimo komu nekdo,
še posebej v časih, ko je hudo.

Iza Šerc, 7. a

SVOBODA

Pravijo, da na svetu je svetloba,
vendar to je le mrtva, temna tegoba.

Nihče več v svobodi ne živi,
to so le iluzije krutih dni.

Mogočni lažejo,
govorijo, da v svobodi živimo,
pa čeprav vedo,
da v obupu trpimo.

Vsak dan se v upanju zbudimo,
da bo mora končno mimo.
Vsakič znova žarek upanja pred našimi očmi zbledi,
spet naš svet tava v temi.

Je to tisto, kar želimo,
da še najmanjše upanje izgubimo?
Samo tako se bomo osvobodili,
da bomo slabih misli se razbremenili.
Skupaj bomo stopili,
si svobodo izborili.

Iza Šerc, 7. a

BALADA O BEGUNKI

Podstrešje temno in strašno,
le luna sveti skozi okno prašno.

Begunka temnih dolgih las,
sliši droben, mili glas.

Miška kaže ji pot,
ki vodi v podstrešni kot.

Deklica spleza na streho
z dolgo spalno obleko.

Mesec sije v vsej svoji lepoti.

Njegova čarobnost je začarala nežno srce
in prevzela lahne noge.

Prebežnica je skočila in zajezdila v neskončni dan.

Zoja Špegelj, 9. b

SREČA

Sreča je grad, ki na oblakih stoji.
Sreča je ptica, ki vsako jutro iz gnezda vzleti.
Sreča je doživljanje knjige po svoje.
Sreča je vstati in uzreti sonce, ki bo zašlo s tvojimi očmi.
Sreča pa je tudi priti domov po dolgem, težkem, napornem dnevu,
ko veš da zdaj vse v redu.

Zoja Špegelj, 9. b

STRAHOVI

Se bojiš? Naj te ne bo strah.
Tema? Ah, videla se bova v njej.
Ta tišina? Kričanje v glavi in bitje v srcu je močnejše.
Si lačen? Ni časa za razmišljanje.
Zakaj? Kako? Ne skrbi, izvedel boš.
Si osamljen? Nisi sam, jaz sem tukaj.
Kdo sem jaz? Tisti, ki odpušča, presliši, ampak nikoli ne pozabi.

Zoja Špegelj, 9. b

LAŽI

Oblaki, grad, krila,
tvoja lica so mila.

Ustnice rdeče, oči božansko večne,
obljube prazne, laži razne.

Nasmeh poln, namen prazen.
Misli zbežale so narazen.

Vse je lepo, se govori.
Ljubezen, sreča, veselje.

Ampak kako, če vse gori?!

Ne upaj, naredi!
Ne čakaj, pojdi!

Ustavi reke deroče,
čeprav to ni mogoče.

Vem, da si močan ... zdrži,
drži se v pokončni drži!

Zoja Špegelj, 9. b

Avtorji literarnih prispevkov: učenci Osnovne šole Šalek Velenje

Uredniki: šolski novinarji (Eva Rak, Nina Pušnik, Katarina Špital, Berina Hankić, Merita Osmić, Aleja Kumer, Leon Jošar, Monika Nikić)

Mentorica: Sanja Jazbinšek Sever

junij, 2017